

Proloog

Wanhopig zit ik met Sonny op de schommelstoel in zijn slaapkamer, terwijl ik Jip hoor gillen vanuit het ledikant in zijn eigen kamer. Het is na negen uur 's avonds, we waren al om vier uur op vanmorgen. Net als de twee ochtenden ervoor. Pieter is een avond weg, dus ik ben alleen. En ik ben moe, zo moe. Voor het eerst verlies ik mijn zelfbeheersing. Ik doe wat ik nooit doe en maak Sonny deelgenoot van mijn eigen frustraties. 'Lieverd, ik kan niet meer, mama is heel moe. Kun je alsjeblieft gaan slapen? Ik weet niet meer wat ik moet doen. Alsjeblieft, ga slapen.'

De tranen stromen over mijn wangen. Hij mag het niet zien, prent ik mezelf in, want dan zijn we nog verder van huis. Jip roept: 'Mama, mama! Ik niet slapen, ik niet moe!'

Waarom is hij niet moe? Waarom wil Sonny ook nooit naar bed? Waarom lukt het me niet? De kamers zijn toch donker? Hun bedjes zijn toch zacht en schoon? In stilte huil ik mijn hele gezicht nat. Dit gaat zo niet langer. Wat doe ik verkeerd?

Zwanger

Een plusteken is dat je zwanger bent. Een minteken dat je niet zwanger bent.

Pieter is op zijn werk, ik app hem een foto van de zwangerschapstest. Staan hier nou twee streepjes of niet?

Waar lijkt dit op? app ik. De ene lijn is wel duidelijker en dikker dan de andere, dus ik weet niet zo goed wat het is. Mocht je langs een drogist komen, wil je er dan nog eentje kopen?

Pieter stuurt terug: *Is goeddd*. Met een rood hartje en een baby erachter.

Dan belt hij. 'Lieverd, volgens mij ben je zwanger, hoor!'

'Nee joh, kijk die streep dan.'

'Twee strepen is twee strepen. Wauw, bizar dit!'

'Niet zo enthousiast meteen. Ik ga weer een test doen, app je zo.'

Wat is dit irritant. Waarom staat het er niet gewoon duidelijk? Wat moet ik met een vaag lijntje? Twee dikke lijnen, dat wil ik!

Ik scheur de volgende test open. Misschien dat die meer duidelijkheid verschaft. Ik plas over de stick en wacht op-nieuw. Het zal wel niet. Het is heus niet meteen raak. Oké, ik voel me een beetje raar, anders dan anders, maar dat kan ook tussen mijn oren zitten. Dat ik het mezelf heb wijsgemaakt.

De lijnen verschijnen. Weer zijn het er twee, de ene dik, de andere veel vager. Nog vager dan de vorige keer.

Ik heb de tweede ook gedaan.

Die is wat minder duidelijk, maar wel een klein kruisje.

Dus we moeten er echt nog een paar doen, hoor.

Weer stuur ik een foto mee.

Pieter: *Haha, nou, duidelijk toch???*

Duidelijk? Helemaal niet.

Ik: *Ja, maar die tweede streep was wel echt minimaal, hoor.*

Koop jij ze ook nog?

Ik twijfel nog steeds.

Hij koopt nog wat tests. Ik ook. Uiteindelijk doe ik er vijf. Bij de laatste twee kijkt Pieter mee naar de stick. We zijn thuis in De Meern. Weer die vage lijnen.

‘Het blijven twee lijnen, hè, schat.’ Hij kijkt me verguld aan. ‘Je bent echt zwanger, hoor.’

Wanneer mijn ongesteldheid ook de dagen erna uitblijft en ik me langzaam steeds misselijker begin te voelen, geloof ik het zelf ook. Jeetje, zwanger. In oktober hebben we gewoon een kind.

We zijn net terug van een lange reis. In de winter van 2019/2020 hebben we zes weken door Nieuw-Zeeland gereisd met een campertje. Het was hoog tijd er even tussenuit te gaan, want nadat ik in 2017 ben gestopt met profvoetbal is mijn leven in een stroomversnelling terechtgekomen. *Expeditie Robinson*, *De Gevaarlijkste Wegen van de Wereld*, de musical *Soof*... Ik zeg tegen alles ja. Niet dat ik niks meer met voetbal doe. Ik word commentator en analist en schuif regelmatig aan bij *NOS Sport*, *Shownieuws*, Veronica, de talkshow *Pauw*, noem maar op. Na *Dancing with the Stars* is er eindelijk ruimte in mijn agenda. Pieter boekt meteen onze tickets naar Auckland. ‘Anders komt het er nooit van, ik ken jou.’

Op een zachte, warme avond zitten we op klapstoeltjes voor ons campertje. We hebben een prachtig uitzicht over een groen, glooiend landschap. Het is goed te begrijpen dat ze *Lord of the Rings* hier hebben opgenomen. Ik heb nog geen lelijk stukje aan Nieuw-Zeeland kunnen ontdekken. Goed... focus. Kinderen. Wat willen we nou?

‘Ja, ik wil ze wel. Maar niet per se nu,’ zegt Pieter.

‘Ik ook niet.’

Nog steeds heb ik geen klapperende eierstokken, hoe leuk ik de kinderen van mijn vriendinnen Merel en Rianne ook vind. Ik heb mezelf net bevrijd uit het voetbalstramien, waarin alles grotendeels voor mij werd bepaald. Dan trainen, dan eten, dan naar de fysio, dan een wedstrijd, het op en neer reizen naar die wedstrijd. Het ging me steeds meer tegenstaan. Eindelijk ben ik vrij, dan ga ik me toch niet meteen weer in het moederschap storten?

Alleen heb ik er nu wel een beetje de leeftijd voor, ik ben al vierendertig. Bij mijn ouders heeft het jaren geduurd voor ze een kind kregen, het kan zomaar zijn dat het bij ons ook niet meteen lukt. Zij werden relatief laat ouders. Toen Emiel, mijn één jaar oudere broer, geboren werd, was mijn vader zesendertig en mijn moeder eenendertig. Voor die tijd was dat best oud. Niet dat ik er ooit wat van gemerkt heb. Mijn ouders waren allebei gymdocent en heel actief. Samen met Emiel had ik een warme, zorgeloze jeugd in Mijdrecht. Maar ik ben me er altijd bewust van geweest dat makkelijk zwanger worden geen gegeven is.

Pieter neemt een slok uit zijn bierflesje. Hij zou een leuke vader zijn, daar ben ik van overtuigd. Een paar vrienden van hem hebben al kinderen en daar is hij hartstikke goed mee, al vind ik hem wat lomp bij het stoeien, maar dat zal wel een jongensding zijn.

‘Misschien moeten we na deze reis maar gewoon gaan beginnen,’ zegt hij.

Ik ben het met hem eens. Bij andere stellen is dit misschien groots en meeslepend, voor ons is het vooral een rationele beslissing.

‘Als we maar niet van die ouders worden die de hele tijd over hun kinderen praten.’ Hij kijkt er meteen moeilijk bij.

‘Nee joh, zo worden wij niet,’ zeg ik. ‘Rianne en Dennis doen het goed, toch? Zij zijn echt heel relaxed. Het ziet er gewoon gezellig en ontspannen uit.’

Pieter knikt. We kennen Rianne allebei nog van de alo, de

academie voor lichamelijke opvoeding.

‘Bij hen denk ik altijd: zo wil ik het,’ ga ik verder. ‘Bij Merel ook, trouwens.’ Ik ken haar al jaren, op ons zestiende belanden we samen bij Jong Oranje. ‘Zij heeft het allemaal goed onder controle én leidt gewoon nog steeds een eigen leven.’ Zo wil ik het ook.

Eerst maar eens deze zwangerschap meemaken. Ik zie er nogal tegen op. Rianne kon haar schoenen op een gegeven moment niet meer aan, doordat haar voeten zo gezwollen waren. Zij liep de hele tijd op slippers. En dan bestaat er nog kans op spataderen, striae, inscheuren, inknippen; hou op! Echt, als ik een kind kant-en-klaar had kunnen kopen, had ik dat gedaan.

Maar ik mag niet klagen. In het begin ben ik even misselijk, maar verder voel ik me goed. Ik ben fit. Last van cravings heb ik niet. Gelukkig maar, want ik wil het liefst zo min mogelijk aankomen. Mijn gewicht is altijd een gevoelig punt geweest. Als topsporter werd eens in de zoveel tijd mijn vetpercentage gemeten. Het was de bedoeling dat we onder de 23 procent zaten, liefst onder de 21 procent. Dat was eigenlijk nooit een probleem, maar zodra ik geblesseerd was – en dat gebeurde regelmatig – ging het percentage snel omhoog.

En nog steeds zit ik onder de 23 procent, maar ik voel me een vies, vadsig varken. Mijn eer is aangetast, ik voldoe niet meer aan de norm. Ik stel iedereen teleur. Vre-se-lijk.

‘Noukie, wat geeft het. Je ziet er nog steeds fantastisch uit en met een paar weken ben je weer op je oude gewicht.’

Pieters woorden helpen niet. Hij snapt dit niet. Dit is echt heel erg.

Blij dat dit soort stress achter me ligt. Nu ik niet meer aan topsport doe, ben ik gek genoeg veel slanker. Nou ja, zo gek is dat niet: mijn spiermassa is afgenomen.

Niet dat ik niet meer sport, integendeel. Ik tennis, loop hard en ben regelmatig op de sportschool te vinden om een beetje met gewichten bezig te zijn. Ik kan niet stilzitten, nooit gekund.

Gender reveal

We willen graag weten wat het wordt. Zelf denk ik dat het een jongen is, maar zeker weten doe ik het niet. Wachten tot de twintigwekenecho voelt oneindig lang. Daarom laten we met veertien weken al een pretecho maken door Jacqueline Steenbeek. Zij is de vrouw van voormalig voetballer Derk Boerrigter, die ik goed ken. Ze was ooit Miss Nederland, maar werkt inmiddels als verloskundige en echoscopiste.

Pieter en ik kijken geconcentreerd naar het scherm.

‘Zien jullie het al?’ vraagt Jacqueline.

Nou, nee. Ik zie wel duidelijk dat het een baby is, ongelooflijk. Het neusje, een handje, een been. Maar ik zie niets wat op een piemel lijkt. Een meisje dus?

‘Nee, jullie krijgen een zoon. Gefeliciteerd!’

‘Een zóón, dat voelt wel echt ineens,’ zegt Pieter.

‘Ja, hè, meteen is het minder abstract.’

We vinden het hartstikke leuk, al hadden we een meisje net zo leuk gevonden.

Onze families hebben we niks verteld over deze echo. Het lijkt ons leuk ze te verrassen. Bij de bakker laat ik cupcakes maken met een blauwe vulling. Daarmee rijden we naar mijn ouders. Het wordt hun eerste kleinkind, dus ik vind het bijzonder er extra bij stil te staan. Mijn broer nodig ik ook uit.

‘Hoi, we hebben cakejes meegenomen.’

‘Oké, die bewaren we wel voor na het eten.’

Neenee, dat is niet de bedoeling. Pieter en ik zitten in spanning te wachten tot ze een hap nemen.

‘Toe, neem nou.’

Emiel begrijpt de hint en neemt een hap. Ze zien meteen hoe blauw de binnenkant is.

‘Een jongen, wat leuk! Gefeliciteerd!’

We zijn erg in onze nopjes met de cupcake-aanpak.

Na het bezoek aan mijn ouders rijden we door naar die van Pieter. Toevallig is zijn zusje Marleen er ook.

‘We hebben wat cakejes meegenomen,’ zegt Pieter.

Zijn ouders nemen er een, maar ze kletsen door en hebben helemaal niet in de gaten dat de binnenkant blauw is – en dat we daar iets mee willen zeggen. Dat zijn vader kleurenblind is, helpt niet mee.

‘Hallo, zien jullie niet wat erin zit?’ zegt Marleen dan tegen haar ouders. Die kijken haar niet-begrijpend aan. ‘Kijk eens naar de kleur... Betekent dat misschien dat ze een jongetje krijgen?’

O jaaaa!

‘Leuk, jongens!’

Achteraf moeten Pieter en ik wel lachen om onze *gender reveal*. Het pakte een stuk minder spectaculair uit dan we dachten.

‘We weten nu in ieder geval dat we een jongensnaam moeten gaan bedenken,’ zegt Pieter.

Topsport-moms in balance

Mijn vriendin Annouk blijkt ook zwanger, ik loop slechts twee weken op haar voor.

‘Gefeliciteerd, wat leuk! En nog een overeenkomst!’

Door die overeenkomsten zijn we met elkaar in contact gekomen, eind 2018. Een journalist van het *Algemeen Dagblad* wilde ons graag samen interviewen. *Jullie hebben namelijk veel overeenkomsten, naast (bijna) jullie voornaam*, schrijft hij in zijn mail. *Jullie zijn allebei gestopt met topsport, komen uit het Groene Hart en zaten zelfs bij elkaar op de middelbare school.*

Dat klopt, hoewel we toen niet met elkaar omgingen. Ik wist van Annouk dat ze schaatste, zij wist dat ik bezig was met voetbal. Verder waren onze werelden gescheiden. Maar leuk, een interview! Het klikte zo goed dat we sindsdien goede vrienden zijn geworden.

We besluiten samen Mom in Balance te gaan doen, een sportklasje speciaal voor zwangere vrouwen. Het is coronatijd, dus alles is buiten.

‘Oké, dames. We beginnen even met een stukje lopen,’ zegt de lerares.

Annouk en ik zetten het op een draf. Onze buiken kunnen dat nog prima handelen, met 25 weken.

‘Gewoon lopen mag ook!’ horen we de lerares achter ons roepen.

We kijken achterom en zien dat de andere vrouwen rustig wandelen. Sjokken, eigenlijk.

‘O, zó lopen,’ zegt Annouk.

Daarna moeten we ‘schaatssprongen’ doen. Annouk buigt meteen diep voorover. Ze springt alsof ze weer de race van haar leven rijdt.

‘Rustig jij!’ zeg ik lachend. ‘Denk aan je buik.’

De lerares zegt voorzichtig dat ze niets heeft aan te merken op Annouks techniek, maar dat zulke intense bewegingen nu niet handig zijn. De andere vrouwen staan er wat beduusd naar te kijken.

‘O ja, sorry. Beroepsdeformatie!’

Zelf ga ik er net zo goed te hard in. Wanneer we met een loopladder moeten trainen, iets wat ik een miljoen keer heb gedaan, bedenk ik allerlei nieuwe oefeningen die we kunnen doen. De dames doen enthousiast mee, terwijl ik ze aanmoedig en aanwijzingen geef: ‘Je kunt je knieën iets hoger optrekken, als dat lukt!’

‘Volgens mij vond de lerares het niet zo leuk,’ zegt Annouk achteraf. ‘Je nam de hele les over.’ Oeps.

Voor ons zijn deze lesjes voor ‘erbij’. Ik ga nog wekelijks naar de sportschool en ik loop hard. Met 26 weken kan ik nog steeds 5 kilometer rennen. Mijn buik blijft relatief klein. Veel mensen zien op het eerste oog niet dat ik zwanger ben. Mooi zo. Ik hoef niet anders behandeld te worden omdat er een baby in mijn buik groeit.

We willen graag een extra verdieping op het huis laten bouwen, maar omdat de aannemer het zo druk heeft, begint hij pas in juli. Ik ben in de laatste drie maanden van mijn zwangerschap, waarin het allemaal wat zwaarder wordt.

‘Goeiemorgen, dame!’

Om halfzeven ’s ochtends staan de werkmannen voor de deur. Elke dag, week in, week uit. En ik slaap al zo slecht. ’s Nachts beginnen de krampen in mijn kuit en hamstrings. Vannacht moest ik er weer uit om te rekken en strekken. Merel raadde me magnesiumspray aan, dus ik verstuif nog wat van dat spul op mijn benen. Onder mijn matras heb ik een

blok zeep gelegd, wat volgens Merel kan helpen tegen restless legs. Zelfs een placebo-effect blijft uit.

‘Zal ik je even masseren?’ vraagt Pieter slaapdronken.

Hij doet zijn best, maar hij maakt het alleen maar erger. Ik probeer me neer te leggen bij de slechte nachten. Ik hoef toch geen topprestatie te leveren, wat al voelt als totale vrijheid.

Neemt niet weg dat het irritant is dat het huis een chaos is. We slapen in een oncomfortabel bed op de logeerkamer. Ik wil dat alles af is; dat de opbouw klaar is, waar onze slaapkamer, een en-suitebadkamer en kastenkamer komen. Ik wil dat het op orde is voor de baby komt.

‘We gaan waarschijnlijk wel iets uitlopen, mevrouw.’

Tuurlijk.

‘Raf vond jij toch ook een leuke naam?’ zegt Pieter.

‘Jawel, maar dan wordt het Raf Verhoeven en dat klinkt echt niet.’

Pieter trekt zijn wenkbrauwen hoog op. ‘Wat maakt dat nou uit?’

‘Ik vind het gewoon niet klinken.’

Geen Raf, dus. Maar wat dan wel? We hebben verschillende apps gedownload die ons moeten helpen een kindernaam te kiezen. Het werkt net als Tinder: als we een naam allebei leuk vinden, swipen we naar rechts en is er een match. Zo ontstaat er een lijstje, maar dé naam zit er niet tussen. Op mijn telefoon hou ik ook een longlist bij van alle namen die we ooit geopperd hebben. Het zijn er tientallen.

Wanneer ik 38 weken zwanger ben, maken we een wandeling in een mooi natuurgebied bij Kasteel de Haar.

‘We moeten het echt even over de namen hebben,’ zeg ik en pak de longlist erbij. ‘Noa?’

‘Nee, te standaard. Noa staat op één in de namen-top 10. Moos dan, of Pablo?’

‘Past niet helemaal bij ons, vind ik.’

Ik scrol verder en verder omlaag. Bij alle namen denken

we: kan, maar toch liever niet. Bijna onderaan staat een naam die ik eigenlijk al vergeten was.

‘En Sonny dan?’

‘O ja, van het boek *Sonny Boy*. Ja, waarom niet?’

We besluiten het even op ons in te laten werken.

Na een paar dagen zijn we erover uit. Het wordt Sonny.

De bevalling

De schoonmaakster is net klaar, ze komt iedere twee weken. Wat een luxe. Ons hele huis is weer heerlijk fris en opgeruimd.

‘Nou, geniet van je weekend, hè,’ zeg ik, terwijl ik haar uitlaat. ‘Hopelijk wordt het een beetje lekker weer.’ Deze vrijdagmiddag is helaas behoorlijk druilerig.

Ineens voel ik nattigheid. Of, beter gezegd: het is of ik in mijn broek heb geplast. Mijn vliezen! Zo snel als ik kan, rond ik het gesprek af. Ik kan mijn hoofd er niet bij houden. Bedankt, hè, ja dag, tot gauw.

‘Pieter!’

Hij moet aan mijn stem gehoord hebben dat het menens is, want hij staat binnen no time naast me in de gang, met lichte schrik in zijn bruine ogen.

‘Mijn vliezen zijn gebroken.’

‘O, joh! Dan gaat het beginnen toch?’

We kijken elkaar aan. Dit is het dan. Wanneer hij me een knuffel geeft, laat ik gauw weer los. Even die natte broek wisselen.

Ondertussen belt Pieter de verloskundige en zij staat na een poosje op de stoep. Ze zegt dat mijn vliezen inderdaad gebroken zijn. ‘Binnen nu en 48 uur heb je een kind,’ zegt ze. ‘Bel me terug als je regelmatige weeën hebt.’

Die avond kan ik niet slapen. Pieter wel, hij slaapt als een blok. Ik ben me hyperbewust van elk gevoel. Is dit kramp of een wee? Waarschijnlijk kramp, het doet niet zo zeer. Al woelend lig ik in bed te wachten op wat gaat komen.

De pijn wordt langzaam heftiger. Na een tijdje kan ik er niet meer onderuit: dit zijn weeën. Het lukt me goed ze zelf op te vangen en weg te puffen. Heel regelmatig komen ze nog niet, dus het lijkt me nog niet nodig om de verloskundige in te lichten. Pieter laat ik lekker doorslapen, dan is hij morgen in ieder geval uitgerust.

Rond zes uur 's ochtends hou ik het niet meer. De weeën volgen elkaar nu in rap tempo op. Ik maak Pieter wakker. Als ik zeg wat er aan de hand is, is hij meteen klaarwakker. Hij belt de verloskundige. Ik ben benieuwd hoeveel centimeter ontsluiting ik heb. Met deze sterke weeën zit ik misschien al op zes!

'Ruim drie centimeter,' zegt de verloskundige wanneer ze er om halfnegen eindelijk is.

Dit méént ze niet. Ik duw mijn teleurstelling weg, nogal afgeleid door de pijn: de weeën hebben zich inmiddels verplaatst naar mijn rug, wat een verschrikking.

'Ga lekker onder de douche of in bad,' stelt de verloskundige voor. 'Over een tijdje kom ik weer kijken.'

Pieter helpt me met uitkleden. Ik heb enorm veel pijn en er zit amper tijd tussen. Dit zijn weeënstormen. Ik krijg niet de kans om uit te rusten. Misschien sta ik drie seconden onder de douche? Ik trek het niet. Dit gaat zo echt niet.

In mijn blootje loop ik terug naar ons bed en duw mijn hoofd in het kussen. Goed, het is zaterdagochtend, vanmiddag heb je een kind, spreek ik mezelf streng toe. Doorzetten. Het is het allemaal waard. Mijn topsportmindset gaat aan: niet zeuren, niet opgeven. Nooit.

Vier uur lang doorsta ik de meest vreselijke pijnen die ik ooit heb gevoeld. Alsof ik vanbinnen uit elkaar word gescheurd.

De verloskundige komt weer om te voelen. De ontsluiting zou nu wel flink zijn opgeschoten, het doet zó zeer.

'Een krappe vier centimeter,' zegt ze.

'Wat?' zeg ik met een klein stemmetje.

'We rijden naar het ziekenhuis,' zegt Pieter. 'Dit gaat niet.'

Inmiddels kan ik niet meer helder denken. De rit in de auto is een helletocht, en het ziekenhuis in Leidsche Rijn, waar ik graag wilde bevallen, heeft geen plek. We moeten naar het Diaconesseziekenhuis in Utrecht, naast voetbalstadion Galgenwaard, waar ik zó vaak heb gespeeld met FC Utrecht.

‘Ik wil in bad!’ piep ik nog, zodat de verloskundige het alvast kan doorgeven.

Het is maar twintig minuten rijden naar het ziekenhuis, maar het voelt als tweehonderd uur. Elke bocht, elke hobbel... vreselijk. Dan dat hele ziekenhuis door. Ik heb nog genoeg bewustzijn om te bedenken dat ik erbij zit als een soort attractie, met die afschuwelijke weeën in een rolstoel. Ik kan dit, blijf ik mezelf toespreken. Je hebt je oerinstinct, Anouk, die pijn kun je hebben. Dit gaat lukken.

Het bad staat klaar en ik laat me erin zakken... Nee, dit is het ook niet helemaal. Ik zoek naar houdingen en kan er niet één vinden die goed genoeg is.

De verloskundige van het ziekenhuis wil even mijn ontsluiting checken. Ik moet uit bad. Het is koud en nat. ‘Vier centimeter,’ zegt ze. ‘Het schiet nog niet echt op.’

Om de pijn enigszins te verzachten krijg ik lachgas. Het werkt niet, ik word er alleen maar heel melig van. Dan maar een apparaatje waarmee ze me stroomstootjes kunnen geven, Pieter mag het bedienen. Ik ken die apparaatjes van voetbal; we gebruikten ze voor pijnlijke spieren. Maar bij de weeën werkt het niet en het komt niet in me op om een rugpen prik te vragen. Die wordt me trouwens ook niet aangeboden.

Ik ben zo moe en kapot van de pijn dat ik moet overgeven. En nog eens, en nog eens. Ik kan niet meer ophouden. Pieter houdt een bakje bij mijn mond. Uren en uren gaan voorbij. Ik blijf steken op 9,5 centimeter ontsluiting. Nog even en ik zit op tien centimeter en dan mag ik gaan persen. De verloskundige komt zo nu en dan voelen. Steeds kom ik niet verder dan 9,5 centimeter ontsluiting. Ze heeft het over een ‘randje’ dat maar niet weggaat. Wat is dit?

Ze besluiten om weeënopwekkers en een morfiepompje

te geven. Dat die de pijn veel erger maken, wordt er niet bij verteld en dat rotpompje doet niks. De uren gaan voorbij in helse pijn en ik kan nog steeds niet persen. Ik denk dat ik gek word, of doodga.

Zodra de gynaecoloog weer binnenkomt, grijp ik mijn kans. 'Ik wil een keizersnede! Ik kan niet meer! Snij me alsjeblieft open!' Het vertrouwen in mijn lichaam is volledig weg.

Maar ze snijden me niet open. Ze laten me tien uur lang lijden met die 9,5 centimeter ontsluiting. Tien uur!

Weer komt er een arts binnen. 'U gaat er nu een beetje aan onderdoor, hè?' hoor ik hem zeggen.

'Ja,' kreun ik. 'Kunnen jullie me opensnijden?'

Nee, dat doen ze niet. Er is geen sprake van speed. Wanneer ik eindelijk mag persen, weet ik niet meer wat boven en onder is.

'Kom op, lieverd, je kunt het,' zegt Pieter zachtjes, terwijl hij mijn hoofd aait.

Hij is de afgelopen uren steeds witter geworden. Het moet voor hem vreselijk zijn om mij te zien met zoveel pijn, zonder dat hij er iets aan kan doen. Ik heb hem regelmatig aangespoord iets te eten, maar dat doet hij niet.

Ik weet niet waar ik de kracht vandaan haal, maar ik pers zo hard als ik kan. Alleen... Hoe goed ik ook mijn best doe, er zit te weinig beweging in de zaak. Onze jongen komt er niet uit. Ik pers tweeënhalve uur. Veel te lang, hoor ik achteraf. Langer dan twee uur wordt sterk afgeraden, omdat het te stressvol is voor moeder en kind.

Er wordt een vacuümpomp gepakt; onze baby krijgt een soort zuignap op het hoofdje. De gynaecoloog trekt, trekt nog eens, maar krijgt geen beweging in de baby.

De vacuümpomp wordt ingeruild voor de verlostang. 'Ik ga u inknippen,' hoor ik nog. De baby wordt uit me getrokken. Na een bevalling van 35 uur komt onze jongen eindelijk ter wereld op zondagochtend 18 oktober 2020. Daar is hij dan: Sonny Otto Verhoeven.

'Wat een leuke naam, Sonny!' zegt de verpleegkundige.